

Gözler Nereye Kayboldu?

NİLAY ŞANLI

ÇİZER: BEGÜM ÖZAN

BELİRGİN KULAK

Beşinci sınıfa başlamanın en ilginç yanı, birçok öğretmenimizin olacak olmasıydı. Matematik, Türkçe, fen bilgisi ve müzik gibi her derse farklı öğretmen girecekti. Bundan şöyle bir sonuç çıkarmıştım: Her ders artık öyle zor olacaktı ki sadece bir öğretmenin bütün dersleri bilmesine imkân yoktu.

Yeni öğretmenlerden birini beklerken Hilal'i dürttüm. Ne de olsa ilkokuldan beri sıra arkadaşısız, beni en iyi o anlar. Biraz sert dürtmüş olabilirim.

"Halit, ne yapıyorsun? Kolum arada lazım oluyor." dedi.

Böyle komik söyleyince gülmekten kendimi alamadım.

"Pardon pardon. Aklıma bir şey geldi. Artık her derse farklı öğretmen girecekmiş ya..."

"Evet, çok tuhaf olacak, değil mi?"

"Evet. Neden böyle olacağını da anladım sanırım. Dersler çok zor olacağı için bir kişi hepsini öğretemeyecek."

Espri yaptığımı sanıp önce biraz güldü. Ama sonra yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

"Hiç böyle düşünmemiştim. Gerçekten bu doğru olabilir mi?"

“Bilmiyorum ki. Aklıma sebep olarak bu geldi.”

Hilal’in keyfini kaçırmak istememiştim ama bu fikrimi içimde tutamazdım.

“Bununla ilgili bir atasözü var. İçinde kalacağına dışına çıksın daha iyi, demişler.” dedim onu güldürmek için. Neyse ki işe yaradı. Duyar duymaz kahkaha attı.

“Şapşaksın, Halit. Atasözü mü o? Shrek demişti bunu. Üstelik dışına çıksın dediği şey de fikirler değil, bildiğin pırt.”

Daha nahif ifade edemezdi sanırım. O sırada Emir arka sıradan bizim sıraya sarktı.

“Bence de içinde kalacağına dışına çıksın, daha iyi.” dedi gülerek. Shrek’i yaz tatilinde üçümüz birlikte izlemiştik.

Hilal elini çenesine götürüp “Dersler gerçekten o kadar zor olabilir mi?” diye sordu düşünceli bir ifadeyle. Aklı orada kalmıştı.

Emir, “Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmek diye buna denir.” dedi.

Hilal, “Bu durumda ben eşek mi oluyorum?” diyerek ters ters Emir’e baktı.

“Yok yok, estağfurullah. Ben ne yapayım, deyim böyle. Birinin aklına bir şey getirmek, demekmiş.” diye yanıtladı Emir.

“Deyimin anlamını biliyorum. Açıklamana gerek yok.” diyerek kollarını kavuşturdu ve başını pencereye çevirdi Hilal.

Emir, “Tamam, kızma hemen. Sözü bulan ben değilim ya.” diyerek sıırttı. Neyse ki Hilal, Emir’e dönüp gülümsedi. Onun kızgınlığı saman alevi gibidir zaten.

Emir’in yanında sınıfa yeni gelen bir kız oturuyordu. Emir, onu da sohbete dahil etmek için “Sen Shrek’i izledin mi?” diye sordu.

Kız, “Hayır, Shrek kim?” deyince mavi diş teleri ortaya çıktı. Metal çubukların üzerine mavi yoncalar koyulmuş gibiydi. Üçüncü ders olmasına rağmen yeni fark etmiştim. Tuhaf bakmış olmalıyım ki elini ağzına götürdü. Sanırım utanmıştı. Onda bu hissi yaratmak istemezdim. Çok üzüldüm ama ne diyeceğimi de bilemedim. *O da benim kulaklarıma tuhaf bakmıştır zaten*, diye düşündüm. O ana kadar çoktan görmüş olmalıydı. Kepçe kulaklarımı, değil üçüncü ders, beni yüz metre öteden görse fark ederdi. Ayrıca arka sıramda oturduğu için gözden kaçması imkânsızdı. Kulaklarım aklıma gelince elim ister istemez kulağıma gitti. Her zamanki gibi sebebini çaktırmamak için saçımı kaşıdım.

Emir, “Çirkin ve pis bir devin komik hikâyesi. Çamurlu, sinekli bir yerde tek başına yaşıyor ve inanılmaz pasaklı. En başta nasıl çirkin geliyor, anlatamam...” diye açıkladı.

“Niye çirkin olsun ki? Bence değil.” dedi Hilal. Emir bir şey söylemedi.

“Komik ve çenesi düşük bir eşek ona musallat oluyor ve maceradan maceraya koşuyorlar.” diye ekledim. Bir an eşek dediğim için pot kırdım sandım ama neyse ki Hilal bir tepki vermedi.

Yeni kız gülümsedi ve parlak diş telleri yeniden göründü. Hilal, kızın diş tellerini yeni fark etmiş olacak ki “Aaa, ne güzelmiş diş tellerin! Aksesuar gibi görünüyor, bayıldım.” dedi.

Kız, “Sahiden mi?” diye karşılık verdi gülümseyerek. “Yazın taktırdım. En az bir sene kalacak, dedi ortodontist.”

“Çok güzel renk seçmişsin. Bu arada ben Hilal. Senin adın ne?”

“Su.” dedi rahatça gülümserken.

İşin tuhaf tarafı; Hilal, Su’nun diş telleriyle ilgili güzel bir şey söyleyince bana da pek fena gelmedi o an. Hatta Shrek için de benzer bir şey hissetmiştim. Filmin ilk dakikalarında onu çirkin, hatta komik olsa da itici bulmuştum. Daha

sonra ise onu çok tatlı bulmaya başladım. Şimdi Shrek, en sevdiğim karakterlerden biri.

Hadi Shrek'i izledikçe sevdik diyelim... Su'nun da diş telleri aksesuar gibi görünüyor ve bir gün zaten çıkarılacak. Benim kepçe kulaklarım ise kalıcı. Belki ileride kafam büyür, kulaklarım aynı kalır. Böylece daha dengeli görünürüm, diye umuyorum fakat bunun bir garantisi de yok tabii.

Ayrıca kulaklarımın “kepçe kulak” ismiyle anılması işimi pek kolaylaştırmıyor. Daha heybetli bir isim koysalar çok daha iyi hissederdim. Doktorlar da “belirgin kulak” diyorlarmış genelde. Hiç karizmatik değil. Mesela “aslan kulak, kral kulağı” ne bileyim, “kulakların şahı” falan denseydi ne keyiflenirdim var ya!

Abim üniversitede okuyor ve kulakları benimkiler gibi büyük. Ama onun saçları biraz uzun olduğu için istediğinde kulaklarını görünmez yapabiliyor. Saçlarını topladığı da oluyor ama genelde açık kullanıyor. Bir gün bile kulaklarından şikâyet ettiğini duymadım. *Belki saçları yüzünden bu kadar rahattır*, diye düşündüğüm için ben de saçlarımı uzatmaya karar verdim ama beklenmedik bir şey oldu.

Şans bu ya; meğer saçlarım kıvırcıkmış. Ben aşağı doğru inip kulaklarımı kapatmalarını beklerken hunharca yanlara ve yukarı doğru ilerlediler. Hem de bukle bukle! Kimse onlara yer çekiminden bahsetmemiş sanırım. Berberim sabırlı olmamı söylemişti sanki yapabileceğim başka bir şey varmış gibi! Tek sorun bu da değildi. Ben kısa saçlarımı daha çok seviyordum. Çünkü çok kullanışlı ve zahmetsizdi.

Geçtiğimiz yaz benim için çok zor geçti. Çünkü denize girdiğim zaman kıvırcık saçlarım düzleşiyor ve Shrek filmindeki o kötü prenze benziyordum. Kurudukça durum iyice vahim bir hâle geliyordu. Şekilsiz bir görüntü yetmiyormuş gibi kafam kum doluyordu. Tatilin büyük kısmını kafamda şapkayla geçirdiğim için de alnımda bir iz oluşmuştu.

Abim bu konu hakkında benimle konuştu ve “Ben saçlarımı kulaklarım görünmesin diye uzatmadım. Büyük kulaklarım kendime has parçam. Kendimi ve farklılıklarımı seviyorum.” dedi. Bununla da yetinmedi, birlikte berbere gittik. Yan yana oturup aynı anda saçlarımızı kestirdik. Benim için bunu yapması inanılır gibi değildi. Güzelim saçlarını kestirmişti. İkimiz de berber-

den asker tıraşı olmuş hâlde çıktık. Ona baktıkça ne kadar yakışıklı ve iyi kalpli bir abi olduğunu düşündüm. Ayrıca onun kardeşi olduğum için çok şanslı olduğumu hissettim. O günden beri kulaklarımla biraz daha barışığım. Zaten bir insanın kulaklarına küs olması çok üzücü, değil mi? Sadece yine de bazen kulaklarıma bakıyorlarmış gibi hissediyorum işte.

Ben abimi düşünürken Hilal beni dürttü ve “Dünya’dan Halit’e...” dedi.

Gülümseyip yaşadığım ana döndüm. Yeni çıkan bilgisayar oyunu için taktik istiyordu. Övünmek gibi olmasın ama oyunlardaki taktiklerim dillere destandır.

Biz kendi hâlimizde sohbet ederken Cansu bize laf attı. “Haliit!” diye seslendi gıcık gıcık. *İşte başlıyoruz*, dedim içimden. Cansu’nun sesini duyuncaya kadar huzurluydum.

Kafamı çevirip bakmadım bile. Olabildiğince onu duymazdan gelirdim zaten. Sınıfta en hazzetmediğim kişiydi kendisi. Hatta ortaokulu başka okulda, en azından benimkinden farklı sınıfta okumasını dilediğim tek kişiydi diyebilirim. Ama ilkokuldan ortaokula geçen şubelerdeki öğrencileri yine aynı sınıfa koymuşlardı. Dört sene

daha onu çekecektim. Üstelik şansıma hemen sağımdaki sırada, bana yakın tarafta oturuyordu. Kankası İpek de yanındaydı. İkisi sınıfın güzellik ve moda uzmanıydı. Tüm yenilikleri bilirler hatta daha ülkemize gelmeden neyin trend olacağından haberdarlardır.

Ayrıca çok komiğime giden bir huyları var; kalem kutularında ayna taşıyorlar. Her teneffüs kendilerine bakarlar aynada. Kendilerini özlüyorlar galiba. İnsan saat başı aynaya bakar mı? Ben sadece sabahları ve akşamları dişimi fırçalarken aynaya bakıyorum. Gerçi istiyorlarsa derste de baksınlar, beni ilgilendirmez ama bana ve birçok kişiye bazen çok garip ve küçümseyici şekilde bakıyorlar. O bakışları tek kelimeyle tarif edecek olsam *incitici* derdim.

Onlara göre ben çok kısa ve kepçe kulaklıyımşım. Hilal'in saçları çok kıvrıcık, Emir de çok esmermiş. Kendileri mi? Tabii ki kendileri çok güzel hatta harikulade! Sorsan dünya güzeli ikisi de.

Ona gıcık olduğum için böyle demiyorum ama ben de Cansu'nun kâküllerinden hoşlanmıyorum. Biraz gülünç geliyor çünkü neredeyse gözlerini kapatıyor. Teyzemin köpeğinin saçları da öyle. Zavallı önünü zor görüyor. Bence Cansu da önünü görememekten muzdarip. Ama o çok

pahalı kuaförü bu modelin ona yakıştığını söylediği için sesini çıkarmıyor. Tabii bu ara moda da buymuş. Moda, “İki metre uzunluğunda şapka tak.” dese hiç düşünmeden takar. Siz benim yerimde olsanız Cansu’yla ilgili ne düşünürsünüz?